

K., dnia 25 października 2021 r.

Sygn. akt II K 138/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Krośnie II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Paweł Gonet

Protokolant: Alicja Waclawik

po rozpoznaniu w dniach: 19 czerwca 2020 r., 21 września 2020 r., 28 września 2020 r., 11 grudnia 2020 r., 05 lutego 2021 r., 29 marca 2021 r., 10 maja 2021 r., 29 lipca 2021 r., 22 września 2021 r. i 18 października 2021 r.

sprawy karnej:

J. W. - s. M. i S. z domu S., urodz.
(...)r. w K., zam. (...)-(...) K., ul. (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od 27 grudnia 1981 r. do co najmniej 1984 r. w P. i K., pow. (...), woj. (...), będąc funkcjonariuszem (...) w K., a więc funkcjonariuszem państwa komunistycznego, dopuścił się zbrodni komunistycznej, będącej jednocześnie zbrodnią przeciwko ludzkości, albowiem przekraczając swoje uprawnienia prześladował E. L., działając na jego szkodę, z powodów politycznych - stosując represję ze względu na podejrzenie przynależności do określonej grupy społeczno-politycznej, tj. do (...), w celu zmuszenia go do zaniechania działalności związkowej w (...) i wcześniejszego przejścia na emeryturę bądź rentę - by odizolować go od pozostałych pracowników jego zakładu pracy - znęcał się nad nim psychicznie, wielokrotnie grożąc pozbawieniem wolności, poprzez ponowne osadzenie w zakładzie karnym, zwolnieniem z pracy i nieotrzymaniem jakiegokolwiek innej w całym woj. (...), wielokrotnie wzywając go do swojego gabinetu i nachodząc

w miejscu pracy, a gdy przeszedł - na skutek powyższych gróźb - na wcześniejszą emeryturę, nękał bardzo częstymi wizytami w jego domu - przez pierwszy rok przynajmniej raz w tygodniu - w trakcie których chodził po domu, dokonywał przeszukań, drwił i szydził z niego, nieustannie powtarzał, by nie brał udziału w żadnych uroczystościach, bo go obserwuje;

- tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 k.k. z 19 kwietnia 1969 r. (Dz. U. z 14 maja 1969 r. Nr 13, poz. 94 z późn. zm.) i w zw. z art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ustawy z dnia 18.12.1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1575 j.t. z późn. zm.);

I. **Uznaje** oskarżonego J. W. za **winnego** popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 184 § 1 k.k. z 19 kwietnia 1969 r. (Dz. U. z 14 maja 1969 r. Nr 13, poz. 94 z późn. zm.) i w zw. z art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ustawy z dnia 18.12.

1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1575 j.t. z późn. zm.) i za to na podstawie art. 184 § 1 k.k. **skazuje go** na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. i art. 74 § 1 k.k. **warunkowo zawiesza** oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych **zasądza** od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 514,46 zł (pięćset czternaście złotych, 46/100 gr.), w tym opłatę w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych) na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 138/20	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. W.	W okresie od 27 grudnia 1981 r. do co najmniej 1984 r. w P. i K., pow. (...), woj. (...), będąc funkcjonariuszem	

(...) w K., a więc funkcjonariuszem państwa komunistycznego, dopuścił się zbrodni komunistycznej, będącej jednocześnie zbrodnią przeciwko ludzkości, albowiem przekraczając swoje uprawnienia prześladował E. L., działając na jego szkodę, z powodów politycznych - stosując represję ze względu na podejrzenie przynależności do określonej grupy społeczno-politycznej, tj. do (...), w celu zmuszenia go do zaniechania działalności związkowej w (...) i wcześniejszego przejścia na emeryturę bądź rentę - by odizolować go od pozostałych pracowników jego zakładu pracy - znęcał się nad nim psychicznie, wielokrotnie grożąc pozbawieniem wolności, poprzez ponowne osadzenie w zakładzie karnym, zwolnieniem z pracy i nieotrzymaniem jakiegokolwiek innej w całym woj. (...), wielokrotnie wzywając go do swojego gabinetu i nachodząc w miejscu pracy, a gdy przeszedł - na skutek powyższych grózb - na wcześniejszą emeryturę, nękał bardzo częstymi wizytami w jego domu - przez pierwszy rok przynajmniej raz w tygodniu - w trakcie których chodził po domu, dokonywał przeszukań, drwił i szydził z niego,

		<p>nieustannie powtarzał, by nie brał udziału w żadnych uroczystościach, bo go obserwuje,</p> <p>tj. przestępstwo z art. 184 § 1 k.k. z 19 kwietnia 1969 r. (Dz. U. z 14 maja 1969 r. Nr 13, poz. 94 z późn. zm.) i w zw. z art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ustawy z dnia 18.12.1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1575 j.t. z późn. zm.);</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Pokrzywdzony E. L. w nocy z 12/13 grudnia 1981 r. został bezprawnie zatrzymany przez funkcjonariuszy MO i SB. Powodem zatrzymania i internowania pokrzywdzonego była jego działalność w (...). Ówczesna komunistyczna władza zwalczała bowiem działaczy (...), których postrzegała jako zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa i ustroju politycznego. Pokrzywdzony został umieszczony w Zakładzie Karnym w (...) gdzie przebywał przez okres około 2 tygodni. Po tym jak E. L. został</p>	<p>zeznania pokrzywdzonego E. L.</p>	<p>131-135, (...) - (...), (...) - (...)</p>	

zwolniony, zgodnie z otrzymanym poleceniem udał się do (...) w K., gdzie przydzielono go do oskarżonego J. W. - funkcjonariusza SB. Pokrzywdzony znał oskarżonego, ponieważ z ramienia (...) "opiekował się" jego zakładem pracy tj. (...) w K.. Zadaniem oskarżonego było nakłonienie E. L. do zaprzestania działalności związkowej, o czym mu zresztą wprost powiedział. Już podczas pierwszej rozmowy na (...) w K. oskarżony groził pokrzywdzonemu, że jeśli nie skończy z aktywnością związkową to wróci do zakładu karnego, straci pracę. Z uwagi na to, że pokrzywdzony nie przystał na propozycje oskarżonego od tego momentu oskarżony zaczął go prześladować, zastraszać, nękać psychicznie.

E. L. każdego dnia pracy był kilkukrotnie wzywany przez oskarżonego do gabinetu, gdzie ten mu groził, że jak nie przejdzie na wcześniejszą emeryturę i nie zakończy działalności związkowej zostanie zwolniony z pracy, nigdzie nowej pracy nie znajdzie, znów zostanie osadzony w zakładzie karanym, nie będzie miał za co utrzymać rodziny. Oskarżony cały czas wywierał na pokrzywdzonego nacisk i presję, zastraszając go, chciał

go najzwyczajniej usunąć z zakładu pracy i odizolować od innych pracowników. Pokrzywdzonego próbowano wysłać na zwolnienie chorobowe - chociaż był całkiem zdrowy, a kiedy się na to nie zgodził został skierowany na urlop. Po powrocie z przymusowego urlopu oskarżony w dalszym ciągu nie zaprzestawał represji wobec E. L., cały czas go wzywał do siebie, zastraszał, nie pozwalał pracować. Mimo początkowego oporu, pokrzywdzony z czasem uległ oskarżonemu i zdecydował się przejść na wcześniejszą emeryturę, mimo że był jeszcze młodym człowiekiem i wcale nie miał na to ochoty. Presja wywierana przez J. W. na pokrzywdzonego, ciągle groźby sprawiły, iż E. L. przestraszył się słów oskarżonego i nie miał już siły dłużej z nim walczyć. Pokrzywdzony bał się, że jeśli zostanie zwolniony nie będzie miał za co utrzymać rodziny. Wiedział też, że groźby wypowiedane przez oskarżonego są realne i mogą zostać spełnione, ponieważ władza komunistyczna nie cofnie się przed niczym by osiągnąć zamierzony cel. E. L. był już zmęczony ciągłymi wezwaniami, rozmowami i groźbami.

Pomimo tego, iż pokrzywdzony przeszedł na wcześniejszą emeryturę oskarżony J. W. w dalszym ciągu go nękał poprzez niezapowiedziane i niczym niespowodowane wizyty. Oskarżony przyjeżdżał do domu E. L. gdy ten był sam i bez żadnego zaproszenia wchodził do środka, przeglądał jego rzeczy m.in. biblioteczkę, rozglądał się po pokojach, szukał "czegoś" nie okazując przy tym żadnego nakazu przeszukania. Pokrzywdzony bał ciągłych wizyty oskarżonego, któremu najczęściej towarzyszył inny funkcjonariusz SB. Przez pierwszy rok, po przejściu na emeryturę oskarżony składał wizyty E. L. bardzo często - raz/ dwa razy w tygodniu. Po tym okresie J. W. bywał u niego rzadziej, zwykle przy okazji różnego rodzaju świąt, czy uroczystości. Nawet wówczas J. W. groził pokrzywdzonemu i wywierał na nim presję, mówiąc do niego by uważał, ponieważ oni go obserwują.

Represje jakim E. L. był poddawany przez oskarżonego spowodowały, iż czuł się on zastraszone, był zmęczony i bał się. J. W. spowodował, iż pokrzywdzony nawet we własnym domu nie czuł bezpiecznie, a jego życie tak rodzinne jak i

zawodowe znacznie się pogorszyło.			
zeznania świadka K. L.	(...)- (...)		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	J. W.	jak w pkt 1.1.1.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, nie prześladował pokrzywdzonego, do niczego go nie zmuszał, nie nachodził go w domu, nie znęcał się nad oskarżonym psychicznie, nie groził mu.	wyjaśnienia oskarżonego J. W.	(...)- (...)	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania pokrzywdzonego E. L.	Dokonując oceny zeznań pokrzywdzonego Sąd uznał je za całkowicie wiarygodne, pokrzywdzony w sposób dokładny opisał jak wobec niego zachowywał się	

oskarżony, nie miał też żadnych wątpliwości, iż to właśnie J. W. jako funkcjonariusz SB był "opiekunem" tak jego samego jak i jego zakładu pracy. Pokrzywdzony nie miał też żadnych wątpliwości co do tego, iż powodem zarówno jego internowania jak i dalszych represji po zwolnieniu była jego działalność opozycyjna i przynależność do (...) i zmuszenie go do zaprzestania takich działań. E. L. pomimo podeszłego wieku i wpływu kilkudziesięciu lat w swojej pamięci dobrze zachował te trudne dla niego chwile, dzięki czemu był w stanie dokładnie przedstawić wszystkie najistotniejsze fakty i zdarzenia. Zeznania pokrzywdzonego są spójne, logiczne i konsekwentne. Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż pokrzywdzony fałszywie i celowo oskarża J. W., wręcz przeciwnie z jego zeznań wynika, że teraz po upływie czasu nie czuje do niego złości, czy żalu, ponieważ jak sam stwierdził "czas leczy rany" i "z czasem się zapomina". Tym bardziej więc jego depozycje zyskują na wiarygodności i były najważniejszym dowodem przy ustalaniu stanu faktycznego.

<p>zeznania świadka K. L.</p>	<p>Zeznania K. L. - żony pokrzywdzonego E. L. Sąd także ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadek podała wszystkie posiadane przez siebie informacje, potwierdziła, iż pokrzywdzony przez J. W. miał problemy w pracy. Powodem tych problemów była przynależność pokrzywdzonego do (...). Z racji tego, iż K. L. pracowała w tym samym zakładzie co mąż, wiedziała, że jest zmuszany do przejścia na wcześniejszą emeryturę, że grozi mu zwolnienie z pracy.</p> <p>Żona pokrzywdzonego nie wiedziała natomiast o tym, jak dokładnie J. W. nękał pokrzywdzonego, o tym, że nachodził go w domu i dalej zastraszal - działo się to bowiem pod jej nieobecność, a mąż w trosce o nią nie przekazywał jej tych informacji.</p> <p>K. L. zeznała zgodnie z prawdą i posiadaną wiedzą, niczego przy tym nie zatajając, czy przeinaczając, przez co jej zeznania należało zaliczyć w poczet wiarygodnego i istotnego dla przedmiotowej sprawy materiału dowodowego.</p>	
<p>2.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i></p>		

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyjaśnienia oskarżonego J. W.	Wyjaśnienia oskarżonego J. W. Sąd uznał za niewiarygodne i stanowiące jego nieudolną linię obrony. Zaprzeczanie oskarżonego, iż nie zajmował się inwigilacją ówczesnej opozycji, że nikomu nie groził, nikogo nie zastraszał, nie zmuszał do przejścia na wcześniejszą emeryturę, nikogo nie nachodził w domu, biorąc pod uwagę zaznania pokrzywdzonego oraz jego żony, należy stanowczo odrzucić i ocenić jedynie jako próbę uniknięcia grożącej mu odpowiedzialności karnej. Już z samych akt osobowych oskarżonego (k. 1589-1608) wynika, iż pod jego "opieką" znajdował się (...) w K. gdzie zajmował się tzw. operacyjną ochroną ruchu związkowego i "na tym odcinku osiąga wiele pozytywnych wyników m.in. w zwalczaniu nielegalnych struktur pro solidarnościowych". Wpis ten w sposób jednoznaczny wskazuje, iż oskarżony J. W. jako funkcjonariusz SB zwalczał związkowców solidarnościowych, a	

		<p>zeznania pokrzywdzonego dodatkowo mówią o tym, iż ze swoich obowiązków wywiązywał się bardzo sumiennie i dokładnie. Ponadto oskarżony zajmował się pokrzywdzonym przez okres około 3 lat, poświęcał mu dużo czasu, miał z nim często kontakt, nachodził wielokrotnie w domu trudno dać zatem wiarę, iż nie pamięta zupełnie nic z tego okresu. Oskarżony J. W. zasłaniając się niepamięcią próbuje bronić się przed stawianymi mu zarzutami, jest to jednak obrona nieskuteczna.</p>	
	<p>Dowody z dokumentów wskazane w akcie oskarżenia</p>	<p>W odniesieniu do dowodów z dokumentów, które oskarżyciel publiczny zawniósł do ujawnienia na rozprawie Sąd oczywiście nie kwestionował ich wiarygodności, są to bowiem w znacznej części dokumenty urzędowe, odnoszące się do autentycznych wydarzeń historycznych, czy też obrazujące niepodważalne fakty. Z całą pewnością należy je uznać za całkowicie wiarygodne, niemniej jednak dla przedmiotowej sprawy nie mają one istotnego, kluczowego znaczenia. Owszem są jakimś punktem wyjścia, rysują tło całej sprawy - chociażby ogłoszenie stanu wojennego,</p>	

		jednakże co do meritum nie wnoszą żadnych ważnych informacji.	
Dowody z zeznań świadków wskazane w akcie oskarżenia	W podobny sposób Sąd odniósł się do także do zeznań świadków. Poza zeznaniami K. L., tj. żony pokrzywdzonego i jego samego, żaden z przesłuchanych świadków nie przekazał informacji mających znaczenie dla ustalenia faktów w tej konkretnej sprawie. Owszem z zeznań pozostałych internowanych i represjonowanych można wysnuć wnioski co do sposobu działania ówczesnych służb, który we wszystkich przypadkach był bardzo podobny, jednak do niniejszej sprawy nie wnosi to nic nowego.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. W.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W ocenie Sądu nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżony J. W. swoim			

zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 184 § 1 kk z dnia 19 kwietnia 1969 r. (Dz. U. z 14 maja 1969 r. nr 13 poz. 94 z późn. zm.) i w zw. z art.

2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18.12.1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1575 j.t. z późn. zm.).

Artykuł 184 § 1 kk z 19 kwietnia 1969 r. brzmiał, iż kto znęca się fizycznie lub moralnie nad członkiem swojej rodziny lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą bezradną, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5. Cytowane przestępstwo może być popełnione zarówno poprzez działanie jak i przez zaniechanie. Jednakże obie formy realizacji znamion art. 184 kk wymagają umyślności w formie zamiaru bezpośredniego, gdyż z istoty swej pojęcie znęcania oznacza chęć zadawania cierpień. Przez "znęcanie się" w rozumieniu art. 184 § 1 k.k. należy rozumieć także umyślne zachowanie się sprawcy, które polega na intensywnym i dotkliwym

naruszeniu nietykalności fizycznej lub zadawaniu cierpień moralnych osobie pokrzywdzonej w celu jej udręczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek.

W art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu zawarto definicję zbrodni komunistycznych opisując, że są czyny popełnione przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r. polegające na stosowaniu represji lub innych form naruszania praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności bądź w związku z ich stosowaniem, stanowiące przestępstwa według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie ich popełnienia. Zbrodniami komunistycznymi są również czyny popełnione przez tych funkcjonariuszy w okresie, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, zawierające znamiona czynów zabronionych określonych w art. 187, 193 lub 194 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. - Kodeks karny albo art. 265 §

1, art. 266 § 1, 2 lub 4 lub art. 267 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. - Kodeks karny, dokonane przeciwko dokumentom w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2019 r. poz. 430, 399, 447, 534 i 1571) na szkodę osób, których te dokumenty dotyczą. Ust. 2 tego przepisu stanowi, że funkcjonariuszem państwa komunistycznego, w rozumieniu ustawy, jest funkcjonariusz publiczny, a także osoba, która podlegała ochronie równej ochronie funkcjonariusza publicznego, w szczególności funkcjonariusz państwowy oraz osoba pełniąca funkcję kierowniczą w organie statutowym partii komunistycznych.

Istotą strony podmiotowej zbrodni komunistycznej jest to, że sprawca utożsamia się z ustrojem w ramach którego wykonuje czynności polegające na stosowaniu represji. Nie uznaje tych czynności za zabronione, przeciwnie za prawnie usprawiedliwione, utrwalając w ten sposób system totalitarny

(por. orzeczenie SA w K. II Aka 373/11).

Zbrodnie komunistyczne nie ulegają przedawnieniu, o czym stanowi art. 4 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 18.12.1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, w brzmieniu ustalonym przez art.1 pkt1 ustawy z dnia 15 lipca 2020 r. o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. poz. 1273), która weszła w życie z dniem 31 lipca 2020r. Co ważne, ustawodawca stwierdził przy tym w art. 4 ust.1 pkt. 1b tej ustawy, że do zbrodni komunistycznych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przepisu art. 4 § 1 kodeksu karnego nie stosuje się.

Z kolei w art. 3 powyższej ustawy zawarto definicję zbrodni przeciw ludzkości. W myśl tego przepisu zbrodniami przeciwko ludzkości są w szczególności zbrodnie ludobójstwa w rozumieniu Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, przyjętej w dniu 9 grudnia 1948 r. (Dz.U.

z 1952 r. poz. 9, 10 i 213 oraz z 1998 r. poz. 177), a także inne poważne prześladowania

z powodu przynależności osób prześladowanych do określonej grupy narodowościowej, politycznej, społecznej, rasowej lub religijnej, jeżeli były dokonywane przez funkcjonariuszy publicznych albo przez nich inspirowane lub tolerowane.

Przez prześladowanie należy rozumieć celowe, dotkliwe, sprzeczne z prawem międzynarodowym przekraczanie podstawowych praw jakiejkolwiek grupy lub wspólnoty z powodu jej tożsamości.

Zbrodnie przeciw ludzkości nie ulegają przedawnieniu pod warunkiem, że stanowią zbrodnie przeciwko ludzkości w rozumieniu prawa międzynarodowego (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o IPN).

Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 14.10.2015r., sygn. akt IKZP 7/15 stwierdził, że podstawą oceny danego przestępstwa jako zbrodni przeciwko ludzkości są przede wszystkim postanowienia Statutu Rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego. W art. 7 ust. 1 tego Statutu, za zbrodnie przeciwko ludzkości uznano te „popełnione w ramach rozległego lub

systematycznego
świadomego ataku
skierowanego przeciwko
ludności cywilnej tj.
zabójstwo, eksterminacja,
niewolnictwo, deportacja
lub przymusowe
przemieszczenie ludności,
uwięzienie lub inne
dotkliwe pozbawienie
wolności fizycznej z
naruszeniem
podstawowych reguł
prawa
międzynarodowego,
tortury, (...)
prześladowanie
jakiegokolwiek możliwej do
zidentyfikowania grupy
lub zbiorowości z
powodów politycznych,
rasowych, narodowych,
etnicznych, kulturowych,
religijnych, płci (...)
lub z innych powodów
powszechnie uznawanych
za niedopuszczalne na
podstawie prawa
międzynarodowego,
w związku z jakimkolwiek
czynem, do którego odnosi
się niniejszy ustęp lub
z jakąkolwiek zbrodnią
objętą jurysdykcją
Trybunału; (...)”.

W uzasadnieniu w/w
uchwały wskazano, że
dla oceny czy dane
przestępstwo pozbawienia
wolności jest zbrodnią
przeciwko ludzkości
istotne jest ustalenie
ciężaru gatunkowego w
perspektywie ilości osób
pozbawionych wolności
(masowość), jak również
praw naruszonych przez
takie pozbawienie, gdy
przestępstwa popełniane

są na tle narodowym, politycznym, etnicznym, rasowym, religijnym (...), gdy sprawca działa w strukturach systemu państwa totalitarnego i co najmniej aprobuje taki sposób realizacji polityki władz państwa; popełniając czyny brał udział świadomie w prześladowaniach ze względów politycznych.

Oskarżony J. W. był funkcjonariuszem państwa komunistycznego, z pełnym zaangażowaniem i gorliwością wypełniał wszystkie polecane mu zadania, w żaden sposób się nie sprzeciwiając. Nastawiony był na jak najlepsze wypełnienie zadania bez względu, czy było to zgodne z prawem, lub też z zasadami współżycia społecznego, etyki i ludzkiej moralności. Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, w pełni utożsamiając się z systemem komunistycznym i korzystając z posiadanej władzy. J. W. stosował wobec pokrzywdzonego E. L. represje tylko dlatego, że był on działaczem (...). Nie ma zatem wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zbrodni komunistycznej, będącej jednocześnie zbrodnią przeciw ludzkości. Oskarżony, będąc funkcjonariuszem (...)

w K. i tym samym będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego, przekroczył swoje uprawnienia i tylko i wyłącznie z powodów politycznych świadomie i bezpodstawnie działał na szkodę pokrzywdzonego.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego J. W. co do popełnienia przez niego czynu z 184 § 1 k.k. z 19 kwietnia 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu opisanego w zarzucie nie budzi wątpliwości.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	-----	-----
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. W.	I-II		Sąd uznał oskarżonego J. W. za winnego zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 184 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczone kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień

społecznej szkodliwości czynów,
a więc uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary o jakich mowa w art. 53 § 1 k.k.

Zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu jak i stopień winy oskarżonego jest wysoki. Oskarżony działał w pełni świadomie, wiedział dokładnie co robi i w jakim celu, realizował z góry powzięty plan. Co warto również podkreślić oskarżony J. W. była bardzo zaangażowany w swoje działania, doskonale wiedział jak bez użycia przemocy fizycznej zmusić pokrzywdzonego do pożądanego zachowania. Sąd nie dopatrył się więc żadnych okoliczności, które mogłyby rzutować na wyłączenie lub zmniejszenie stopnia winy oskarżonego. Swoim przestępczym działaniem oskarżony znacząco zaburzył spokój i poczucie bezpieczeństwa u pokrzywdzonego E. L., doprowadził też do jego przejścia na wcześniejszą emeryturę, co było dla niego niekorzystne finansowo. Działania oskarżonego spowodowały utratę zaufania obywatela do państwa, do osoby funkcjonariusza publicznego, który ma stać na straży prawa. Nie ulega również żadnej wątpliwości,

iz oskarzonym kierowały niskie pobudki tj. chęć przypodobania się przełożonym, utrzymania stanowiska, czy rozwój kariery. Z całą pewnością oskarżony zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania, z racji jednak piastowanego stanowiska i przynależności do aparatu władzy komunistycznej czuł się jednak bezkarny i przez długi okres czasu nękał pokrzywdzonego, uprzykrzał mu życie i nie dawał o sobie zapomnieć.

Okolicznościami, które Sąd poczytał na korzyść oskarżonego była jego niekaralność, upływ czasu od przedmiotowego zdarzenia - prawie 40 lat, a także postawa pokrzywdzonego E. L., który tamten trudny okres swojego życia uważa za zamknięty i do J. W. nie czuje jakiegoś żalu, czy złości. Należy także podkreślić, iż oskarżony nigdy nie użył wobec E. L. przemocy fizycznej, nie groził mu też bronią co jak powszechnie wiadomo nieraz było wykorzystywane przez funkcjonariuszy SB.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą w pełni adekwatną. W ocenie Sądu czyni ona zadość poczuciu sprawiedliwości społecznej, spełniając

			<p>w sposób właściwy oczekiwania w zakresie kształtowania prawidłowej świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczona kara spełni swe cele również w zakresie prewencji indywidualnej, oskarżony pomimo upływu tak długiego okresu czasu musi bowiem ponieść konsekwencje swoje karygodnego czynu.</p> <p>Sąd na mocy art. 73 § 1 k.k. i art. 74 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Sąd postawił w ten sposób wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną na przyszłość, mając na uwadze dotychczasowy tryb jego życia, a w szczególności dotychczasową niekaralność, a także wiek oskarżonego.</p>
--	--	--	---

5. ***Inne ROZSTRZYGNIECIA***
ZAwarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----	-----	-----	-----

6. ***inne zagadnienia***

W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>-----</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Na podstawie przepisów powołanych w pkt III wyroku Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 514,46 zł w tym opłatę w kwocie 120 zł na rzecz Skarbu Państwa. Oskarżony posiada stałe dochody, które pozwalają mu na pokrycie tychże kosztów, które nie są znaczne.</p>	
<p>7. Podpis</p>		
<p>Sędzia Paweł Gonet</p>		

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- (...)

- (...)